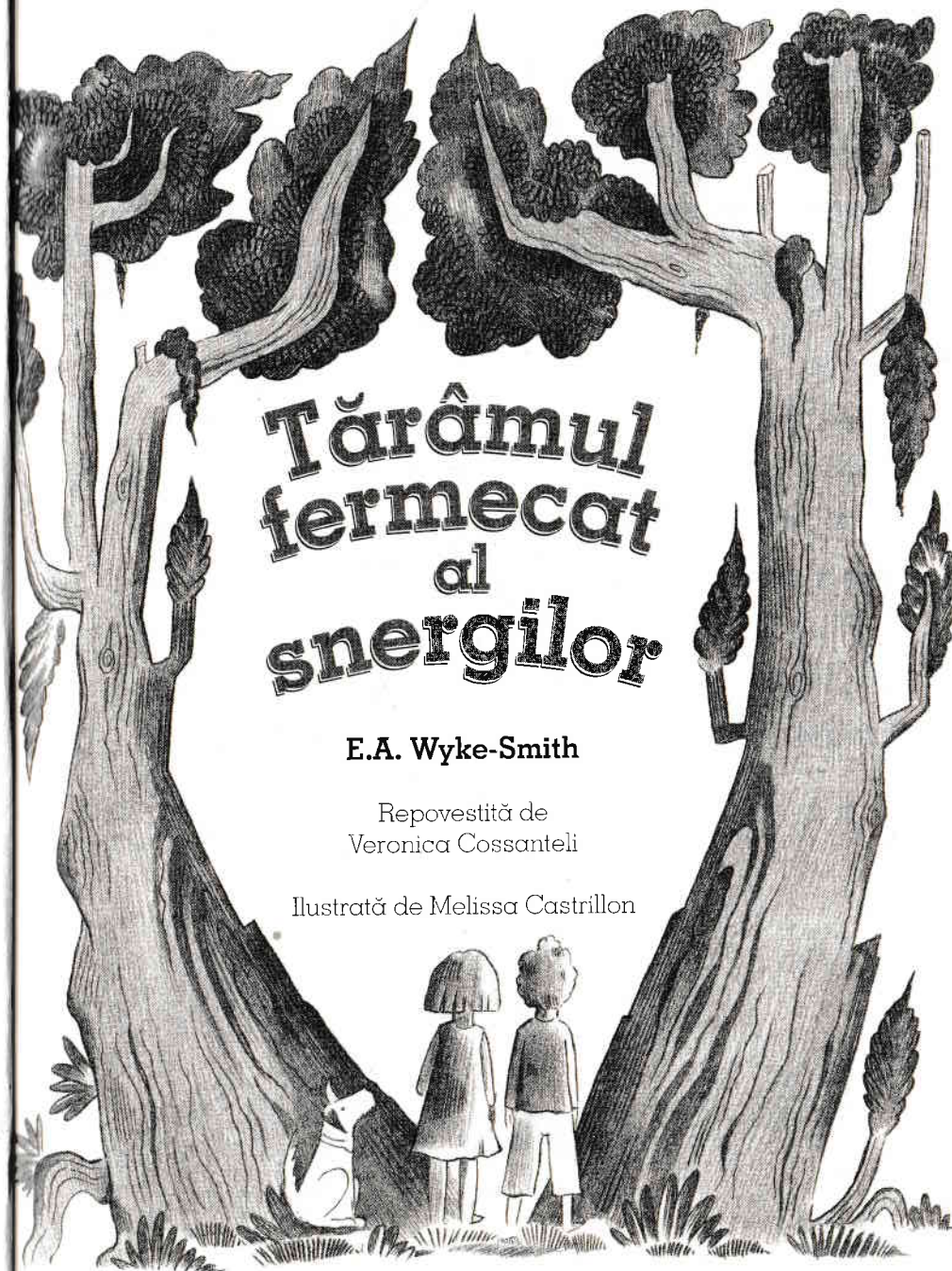

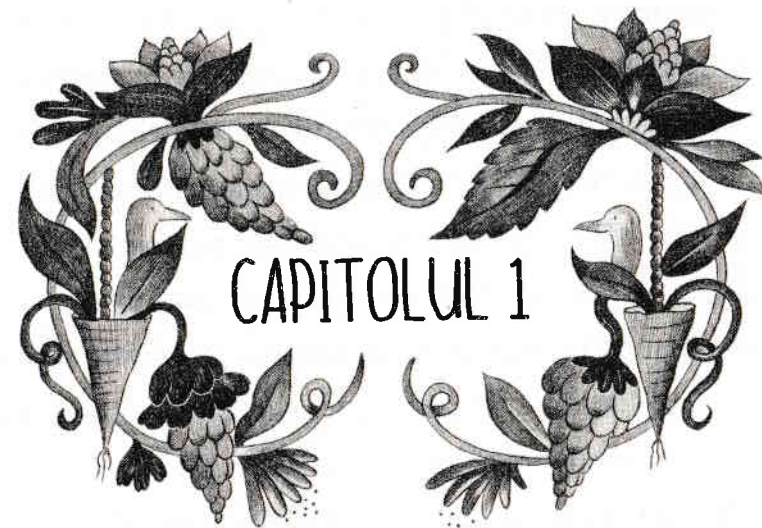
Un mesaj de la Chicken House

Am iubit dintotdeauna *Hobbitul* de J.R.R. Tolkien, așa că, atunci când am aflat că s-a inspirat dintr-o poveste fantasy mai veche, anume *The Marvellous Land of Snergs* de E.A. Wyke-Smith, am zis că trebuie s-o găsec! Mi-a plăcut povestea, dar pe-alocuri mi s-a părut cam demodată, astfel că minunata Veronica Cossanteli a regândit-o pentru generația actuală de tineri cititori. Rezultatul e amuzant, fermecător și plin de aventuri și de tâlc: sunt urși de scorțișoară, codri fermecați, un echipaj pestriț de marinari și, firește, snergii, mici creaturi înzestrate cu mult curaj (dar și cu puțină nesăbuiță!). Sunt convins că veți iubi această carte așa cum au iubit-o Tolkien și copiii lui.

Barry Cunningham
Editor
Chicken House

– Copiii au nevoie de reguli, rosti domnișoara Watkyns. Iar regulile trebuie respectate.

Domnișoara Watkyns, o femeie alcătuită din unghiuri și linii drepte, îngrijită și ordonată de la agrafe la tivul fustelor ei lungi și negre, credea în reguli, în bune maniere, corectitudine și aer cât cuprinde pentru copiii aflați în creștere.

Stătea așezată, dreaptă și țeapănă, la biroul ei uriaș, unde totul trebuia să fie într-o ordine perfectă. Până și peștișorul auriu din bolul de cristal înota în cercuri ordonate, în sensul acelor de ceasornic. În spatele ei, prin fereastra deschisă intrau razele soarelui purtând briza sărată a mării, strigătele

copiilor care se jucau liberi și țipetele pescărușilor. În fața ei erau cei trei nelegiuți: o fată, un băiat și o persoană micuță care nu era copil și ar fi trebuit să se poarte altfel.

Flora stătea tăcută și nemișcată, pe jumătate ascunsă sub claia de păr bălai. Emană aerul distant al persoanelor care-și țin gândurile și sentimentele pentru sine. Alături de ea se foia, bâțându-și picioarele, un băiat subțirel, cu genunchii juliți, ochi negri, luminoși și vigilenți. Pip era prudent de când se știa: de cum apărea vreo problemă, era gata să o ia la fugă.

Banca pe care ședea Pip și Flora purta un nume la Golful Însorit – Cămin pentru Copii Excedentari și Accidental Orfani. Era cunoscută drept banca dojenii, iar lemnul ei era lustruit de foiala multor dosuri. Flora și Pip cunoșteau bine banca, dar, în clipa aceea, nu ei erau cei dojeniți.

– Copiii din Golful Însorit nu mor de foame, domnule Gorbo, îl informă domnișoara Watkyns pe domnul scund și grăsuț din fața ei.

Cu toate că era un om în toată firea, abia dacă se înălța cu un cap deasupra biroului.

– Au parte de o dietă echilibrată, cu extrabudincă duminica și prune cât cuprinde. Un stomac bine temperat duce

la o minte bine temperată. Poți să-mi explici atunci ce căutau cei doi, rosti ea, aruncând o privire către Pip și Flora, într-un loc în care nu trebuiau să fie, într-un moment în care trebuiau să fie altundeva, plini de firimituri și mânjiți cu gem?

Gorbo scoase un oftat țâfnos.

– Câteva tarte cu gem nu-s un capăt de țară, nu? O gustărică la miez de noapte? După cum zicea mama: „O plăcintă la culcare face somnul o-ncântare“.

– Au fost încălcate regulile. Situația e foarte serioasă, rosti domnișoara Watkyns, neclintită. Copiii au fost surprinși în dulapul de lenjerie, unde nu au ce căuta, mâncând în afara orelor de masă, ceea ce nu e permis. Cum, de asemenea, nu e permis să accepte mâncare de la străini...

– Dar Gorbo nu e străin, protestă Pip. E prietenul nostru...

– ...iar să nu fii în pat după Stingere, continuă miss Watkyns, ignorând întreruperea, e *strict interzis*. Nu vreau să-mi umble copiii teleleu după lăsarea nopții. Pot păți multe lucruri neplăcute, de la luxații la o moarte înainte de vreme.

Gorbo își plecă fruntea rușinat.

– Poate că domnul Gorbo n-a citit regulile, se băgă domnișoara Scadging, administratoarea de la Golful Însorit. Era o doamnă asemenea unei perne confortabile, cu ochi scăpărători, și ea orfană pe vremuri la Golful Însorit, pe care nu-l părăsise niciodată. Amintirile ei mergeau până în zilele negre, înainte ca domnișoara Watkyns să preia conducerea.

– Poți să citești, domnule Gorbo?

– Nu pot să nu citesc, precis, rosti Gorbo, strâmbând din nas la interminabila listă de reguli și restricții ce atârna pe peretele domnișoarei Watkyns.

– Depinde de tipul de scris, de tipul de cuvinte și dacă literele se comportă așa cum trebuie. Merge mai bine dacă fac asta.

Gorbo se răsuci și lăsă capul în jos, privind lista de jos în sus, cu capul între picioare.

– Așa, ca toată istețimea să se scurgă la organul gândirii...

Pip chicoti.

– Fără chicoteli, vă rog.

Domnișoara Watkyns îl sfredeli cu privirea.

– Răutățile nu-și au locul la Golful Însorit.

– Dar nu eram răutăcios, îi întoarse Pip privirea, ne-intimidat. Cui îi pasă dacă Gorbo nu știe să citească?

Adevărul era că nici Pip nu știa să citească. Își începuse viața la circ, mezinul Fabuloasei Familii Frangipani. Tot ce trebuia să știe era cum să facă acrobații la trapez. Nimeni nu-și bătuse capul să-l învețe altceva. Când soarta a făcut să ajungă la Golful Însorit, Pip a primit și el o bancă în sala de clasă, lângă ceilalți copii, dar învățătura se prindea de el ca apa în penele de rață, adică mai deloc.

Domnișoara Watkyns reveni din nou la Gorbo.

– Bucătarul e foarte supărat, îl informă ea. Tartele alea cu gem erau pentru ceaiul de la ziua de naștere a domnișoarei Scadging.

– Mă dau în vânt după gem de căpșuni, mărturisi domnișoara Scadging.

– Nu știam asta.

Gorbo reveni la o poziție normală, cu o mină vinovată pe chip.

– Vă urez o zi de naștere superfericită la împlinirea venerabilei vârste de atâția-ș-atâția ani, domnișoară Scadging. La mulți ani!

– Să-mi fie cu iertare, dar nu-s chiar „atâția“, i-o întoarce domnișoara Scadging. Împlinesc patruzeci și trei de ani.

– Un copil puțin mai măricel! Pe când io, uite-mă, două sute zece-și-unu la ultima numărătoare, și credeți c-o să cresc și-o să-mi vină vreodată mintea la cap?

Gorbo se lovi cu palma peste frunte și se lăsă în genunchi.

– Ah, netrebnic și nenorocit de Gorbo!

– Lasă teatrul, te rog, rosti domnișoara Watkyns cu răceală în glas. Ridică-te, domnule Gorbo. Trebuie să avem o mică discuție. Sunt deja câteva săptămâni bune de când ai sosit la Golful Însorit, căutându-ți de muncă. „Orice slujbă, cât de mărunță“, ai spus atunci și ne-ai dat asigurări că ești priceput la toate. Am stat să analizez activitatea ta în această perioadă.

– Chiar așa? spuse Gorbo neliniștit.

Domnișoara Watkyns își puse ochelarii pe nas și citi de pe o listă.

– Am avut o spărtură la acoperiș în pod...

– Am astupat gaura, o asigură Gorbo. Am umplut-o bine de tot. N-a pătruns niciun strop de ploaie pe-acolo... până când a răsărit soarele și s-a topit caramelul.

– Ai spus, continuă domnișoara Watkyns, că poți să-mi repari ceasul.

Toate privirile se îndreptară spre ceasornicul din mahon de pe polița de deasupra căminului. Ticăia vesel, ce-i drept, dar toate acele se învâteau în sens invers.

– Timpul merge înainte, domnule Gorbo, declară domnișoara Watkyns. Așa funcționează lumea.

Ochii îi coborâră din nou pe listă.

– Nu voi spune prea multe despre rafturile pe care le-ai instalat în dormitorul băieților, atât doar că e regretabil că micuțul Humphrey se afla din întâmplare sub ele când s-au prăbușit. Ce să-i faci. S-a oprit din plâns după un ceas-două, și din fericire nu va rămâne cu sechele pe viață.

– Sângerarea s-a oprit, confirmă domnișoara Scadging, iar cucuiul e tot mai mic.

Gorbo se gârbovi.

– V-am tăiat gardul viu, doamnă, încercă el cu glas scăzut.

– Da, rosti domnișoara Watkyns sumbru. Așa este.

Se ridică din scaun și se duse la fereastră. Dincolo de zidurile orfelinatului, stânca se scufunda în golf, unde razele soarelui scăpărau pe luciul mării, iar valurile dezmiardau nisipul alb și sfărâmicios. În depărtare se zărea limpede insula Puffin, dar privirile domnișoarei Watkyns erau ațintite la grădină. Poarta înaltă din fier era străjuită de-o parte și de alta de scoruși. Copiii se jucau printre tufe pipernicite de rozmarin și levănțică. Ici-colo, acestea fuseseră tăiate în forme bizare.

– Ești un artist desăvârșit, domnule Gorbo.

Complimentul nu era sincer, firește, dar Gorbo se luminează la față. Execută un mic salt pe loc și se duse și el la fereastră.

– Acolo-i mătușa mea Flumper, purtând cea mai elegantă pălărie a ei, explică el, arătând către o tufă ce aducea cu o ciupercă supradimensionată. Cea de colo e un ceainic, iar *aceea*, adăugă el, făcând o scurtă plecăciune, ar fi trebuit să fiți dumneavoastră. Din nefericire, n-a ieșit tocmai cum îmi doream. Pare mai degrabă o vrăjitoare...

– O vrăjitoare rea? întrebă Pip de pe bancă.

– Rea ca noaptea, fu de acord Gorbo. Poți să-ți dai seama după nasul lung și încovoiat. E ca nasul ăla din...

– Din basme, i-o tăie domnișoara Watkyns. Locul vrăjitoarelor e în basme. Doar în basme. Cred că știm cu toții asta.

Gorbo îi aruncă o privire neîncrezătoare, jucându-se cu ghinda norocoasă pe care o purta la gât, trasă într-o sfornică.

– Acum o să spuneți că nu există nici goblini, sau zărvoi, sau ștrangâți, sau râme mucinoase, sau...

– Ce-i ăla zărvoi? întrebă Pip.

Până și Flora tresări în spatele clăii de păr.

– Nu există așa ceva, îl repezi domnișoara Watkyns. Domnule Gorbo, te rog respectuos să nu mai umpli capul copiilor cu asemenea bazonii care provoacă coșmaruri.

– Nu mi-e frică de vrăjitoare, rosti Pip zeflemitor.

Alături de el, Flora era mângâiată de razele soarelui. Ședea tăcută și nemișcată, iar ochii ei nu trădau niciun gând, nicio intenție. Părea un copil care nu făcuse și nu gândise nimic rău toată viața.

Dacă aş întâlni o vrăjitoare, aş forţa-o să mă înveţe cum să preschimbe oamenii în broaşte, la fel ca-n basme. Unii merită asta cu prisosinţă, gândi Flora.

De trei ani, Flora nu mai rostise nimic cu glas tare. Gândurile-i zburau precum fluturii, captive în capul ei.

Domnişoara Watkyns îşi pierdu răbdarea.

– Pot să trec cu vederea acoperişul, şi ceasornicul, şi rafturile, şi căpăţâna bietului Humphrey, îi spuse lui Gorbo. Iar grădina mea va creşte la loc în timp. Dar faptul că-i încurajezi pe aceşti copii să încalce regulile e de neiertat. Îmi pare rău, domnule Gorbo, dar e timpul să ne luăm rămas-bun. Nu mai eşti bine-venit la Golful Însorit.

Urmă o tăcere apăsătoare, întreruptă doar de şipetele pescăruşilor şi ale copiilor care se jucau afară. Umerii lui Gorbo se încovoiau. Pip se încruntă. Flora îşi muşcă buza. *Nu-i corect.*

– Nu-i corect, rosti Pip în locul ei. Gorbo a luat tarte pentru că noi l-am rugat. A fost drăguţ cu noi.

– Mă bucur să văd că-ţi asumi vina, Pip, spuse domnişoara Watkyns, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

Domnul Gorbo a făcut un gest nesăbuit. Acum trebuie să suporte consecinţele. Sunt sigură că înţelege acest aspect.

– E destul de limpede, oftă Gorbo. Parcă o aud pe mătuşa Flumper vorbind.

Domnişoara Watkyns scoase dintr-un sertar un săculeţ din postav, pe care-l împinse pe birou.

– Leafa dumată, domnule Gorbo.

Gorbo părea surprins. Desfăcu şiretul şi deşertă conţinutul săculeţului. Câteva monede se rostogoliră pe masă. Gorbo ridică una şi o ţinu în lumina soarelui.

– Sunt foarte lucioase, rosti el politico. Cine-i tipu' ăsta bărbos?

Domnişoara Scadging era şocată.

– E Maiestatea Sa, Regele!

– O să iau un singur rege atunci, hotărî Gorbo, să-l lipesc pe perete.

Îşi scoase pălărioara în formă de farfurie şi făcu întâi o plecăciune domnişoarei Scadging, apoi încă una către domnişoara Watkyns, aproape atingând podeaua cu fruntea.

Se întoarse apoi către copii, se scotoci prin buzunar şi scoase nişte bucăţi de funie.